

[Handelsministeren.]

indstillet på at imødekomme eksportørernes behov for at opnå forsikring af forretninger med tilstrækkelig langfristede kreditvilkår. Jeg skal i denne henseende dels henvisne til, hvad jeg allerede har sagt om betydningen af at undgå et kreditkapløb mellem lande, dels til, at det alene er eksportkreditrådets opgave at forsikre den kommercielle kreditgivning, medens ydelsen af statslån og forsikring af de særlige, ikke kommercielle kreditter, der ydes til udviklingslandene, finder sted i henhold til § 7 i lov af 19. marts 1962 om teknisk samarbejde med udviklingslandene.

Kritikken skyldes ofte en fejlagtig sammenligning mellem den almindelige danske eksportkredit og andre landes hjælp til udviklingslande, eller den kan skyldes, at den enkelte eksportør i en konkret forretning kan føle sig fristet til at tilbyde en noget længere kredittid end normalt uden at være opmærksom på de konsekvenser, dette ofte vil medføre i den kommende konkurrence.

En enkelt eksportør har i sin kritik givet udtryk for, at den engelske eksportkreditordning er bedre end den danske, og at vi burde efterligne det engelske system. Jeg ved, at denne opfattelse ikke deles af de danske erhvervsorganisationer, og så vidt mig bekendt er den engelske ordning på ingen måde fritaget for kritik — i England.

Det er i øvrigt ikke noget usædvanligt, at der i andre lande fremkommer lignende kritik. Jeg kan eksempelvis nævne, at en svensk industrimand for nylig i en artikel i et svensk industritidsskrift har kritiseret, at det svenske eksportkreditnævn ikke vil garantere kredittider, der nogenlunde svarer til kundernes ønsker. Den svenske industrimand finder, at eksportkreditnævnet burde kunne acceptere den svenske eksportindustriens synspunkter og stole på, at man ikke søger om kreditgarantier i tilfælde af, at eksport til det pågældende land ikke er tilrådelig.

Jeg nævner dette eksempel som en bekræftelse på, at kritik ikke er noget specielt dansk fænomen. Kritikken har formentlig sin årsag i, at kritikeren ofte må savne den tilstrækkelige baggrund for vurdering af problemstillingen, som det organ har, der skal træffe afgørelserne og bære ansvaret herfor.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Ministeren for Grønland (Carl P. Jensen): Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om mineralske råstoffer i Grønland og forslag til lov om Grønlands geologiske undersøgelse*.

Baggrunden for udarbejdelsen og fremsættelsen af lovforslaget om mineralske råstoffer i Grønland må søges i de senere års stigende interesse såvel fra ind- som fra udland for efterforskning og kommerciel udnyttelse af Grønlands mineralforekomster.

Selv om statens indseende med virksomheder i Grønland af den her omhandlede art er sikret derved, at lov nr. 181 af 8. maj 1950 om efterforskning og indvinding af råstoffer i kongeriget Danmarks undergrund må anses at gælde for Grønland, så er forholdene i Grønland på dette — som i øvrigt på så mange andre områder — så særegne, at behovet for en specielt for Grønland gældende minelov er blevet stedse mere påtrængende.

For at få skabt klarhed over arten og omfanget af det komplekse af problemer, som måtte forudsættes kun at kunne løses ad lovgivningsvejen, nedsatte den daværende minister for Grønland i begyndelsen af 1960 en kommission, der som opgave fik pålagt dels at fremkomme med udkast til en minelov for Grønland, dels at overveje og stille forslag om, hvorledes rammerne for den igangværende geologiske kortlægning af Grønland burde tilrettelægges fremover. Kommissionen afgav i juni måned 1963 sin betænkning, og de foreliggende lovforslag er begge udarbejdet på grundlag af denne betænkning.

Forslaget til lov om mineralske råstoffer i Grønland er udarbejdet ud fra det hovedsynspunkt, at det af hensyn til fremme af det grønlandske erhvervsliv på den ene side er vigtigt at gøre minevirksomhed af enhver art i Grønland så attraktiv som muligt, men at der på den anden side samtidig bør etableres en rimelig sikkerhed af statens interesser. En sådan hensyntagen til statens interesser må anses for naturlig, ikke alene fordi staten i Grønland står som ejer både af undergrunden og overfladearealerne, men også fordi der jo ikke i Grøn-